

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVII. De aliis Confessoribus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

προκαταίροντες ως ονόμιζον. ἐπεὶ δὲ ἡ βασιλεύς ἠγάπησεν τὴν χλανιδίαν ἰσχυρὰ πελάσασαν εἶδεν ἀλεξάνδριαν ὁ βασιλεὺς ἐκατέρωθεν τὰς χάριν τελευτησάντων, πῶς ἐπαύσατο τὸν νεωκόρον, μεμολύνθαι φήσας, ἕκαστα ἄρθαι. θεασάμενος δὲ τὸ γεγονός ὁ Ἰσχυρὸς, εἰς φρέσιν αὐτὸν ᾄδων τὴν ἐρημὸν κείμενον ἐξέτεμψεν, αὐτὸς δὲ διάγειν προσελαχώς, ἀλλ' ἐκείνος μὴ ἐνίαιε καὶ μηνῶν διεληλυθότων ὀλίγων, μισθὸν τὸ ὁμολογίας τὴν βασιλείαν ἐδέξατο. ἔπειθ' ὁ μόνον ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ ἐδύτῳ θείων ἐπιβουλομένους ὁ δίκαιος γεραίρος κρήνης. ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ ἀφραδίκα τῶν ἀγαθῶν πόνων ὀρέγει τὰς ἀνιδόσας, ταῖς ἀβίχως ἐργασίας δωρεαῖς ἄς ἐλπίζομενας πεισμένῳ. ὁ δὲ τυραννικὸς ἕτερον καὶ τὸ δόσεβας Ἰσχυρὸς μηχανημα τοῖς γυναικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν τὸ παλαιὸν ἐστὶν διανεμῶν χρυσίον, ἐκατέρωθεν μὴν αὐτὸς ἐπὶ θρόνῳ βασιλικῷ. προσέθηκε δὲ ἄλλο τὸ ἐστὶν βωμὸν ἀνδράκων πλήρη καὶ λιβανωτῶν ἐπὶ τῷ τεραπέζης παρεπέθηκε. προσέταξε δὲ τῶν χρυσίων κομιζομένων ἕκαστον πρῶτον ἐπιβαλεῖν τῷ βωμῷ τὸν λιβανωτῶν εἶτα τὸ χρυσίον ᾄδων τὸ ἀπὸ κομισαδῶν δεξιᾶς τῆς δεξιᾶς τὴν ἀγνὴν πλείστοι μὴ ἠγνόησαν πανηλωσῶν. ὁ δὲ προμεμαθηκότες, σκηψάμενοι νόσον, τὴν χαλεπὴν ἐκείνην διέφυγον θῆραν. ἄλλοι δὲ τῶν χρημάτων ἀσεβῶμενοι, τὸ σφέτερας καὶ ἀλιγώρησαν σαλῆρας. ἕτεροι δὲ δόλια προῦδωκαν τὴν ἀσεβείαν.

Κεφ. ιζ'

Περὶ τῶν ἄλλων ὁμολογητῶν.

ΜΕΤὰ μὲν οὖν τὴν ὀλεθερίαν ἐκείνην τῶν χρημάτων διανομῆν, ἐν ἡνισσοῦσι τῶν ἰνέσιων τῶν χρυσίων εἰληφότων καὶ ταῦτ' εἰσὶν ὅτι τῶν εἰς φιάλην δεξάμενοι, ἔπειθ' ἕτερον ἐπέπερυν τὴν σαλῆρον ἐπιθεῖναι σφραγίδα. τινὲς δὲ τῶν συοῖτων ἐπιμεψάμενοι καὶ φήσαντες ἐναντίον εἶναι τὸ τῷ πρὸ βραχέος γεγνημένῳ, ἤρεθ' ἐκείνος τί τῶν ἄλλων πεπερασμένων κληκεν ἐναντίον ὁ δὲ βωμὸς καὶ τῶν λιβανωτῶν καὶ ἀεθῆσεως τῶν γεγνημένων ὑπέμνησε. ταῦτα γὰρ χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀντίπαλα φησίν. Τῶν ἀκέραιος τῶν ἐστῶμένων οἱ πλείους ἀνωλόλυξαν τε ὀλοφύρατο καὶ πολλὰς τῶν κεφαλῶν ἀπολίαντες τείρας, ἔξανευσαν τὰ συμποσίαι καὶ διὰ τὸ ἀλοεῖας θείους, χριστιανοὶ τε

A ut quidem ipsi existimabant. Tunc Valentinianus qui ante Imperatorem incedebat, guttam aquae chlamydi suae adspersam conspicatus, æditum pugno percussit, inquinatum se dicens, non autem purgatum: atque ob hanc causam utrumque regnum meruit adipisci. Quo conspecto, sceleratissimus Imperator eum in castellum quoddam situm in solitudine relegavit, præcipiens ut illius degeret. Verum hic quidem elapso anno & mensibus paucis, pro confessionis suae mercede Imperium accepit. Nam iustissimus Judex, non in futura tantum vita remuneratur pietatis studiosos: Sed interdum præmia bonorum operum representat, collatis jam hic muneribus spem futurorum confirmans. Porro tyrannus aliud præterea adversus pietatem excogitavit. Nam cum ex veteri more aurum militibus numeris divideret, ipse quidem in regali folio residebat. Sed præter morem, aram cum foculo & thus super mensa juxta aram apponi curavit. Juslitque ut singuli priusquam aurum acciperent, thus aram imponerent, aurum deinde ex ipsius manu sumerent. Atque hanc fraudem plerique haud animadvertunt. Sed qui eam præferant, morbo simulato diros illos laqueos effugerunt. Quidam tamen præ nimia auri cupiditate salutem suam neglexerunt. Nonnulli pavore atque ignavia pietatem prodiderunt.

CAP. XVII.

De aliis Confessoribus.

POST funestam hanc pecuniæ divisionem, quidam ex iis qui aurum acceperant, in convivio quodam simul discumbebant. Horum unus sumpto in manus poculo, non prius bibit quam salutari signo poculum signasset. Cumque unus ex convivis eum objurgasset, dixissetque id contrarium esse ei quod paulo ante ab ipso factum fuisset, quaesivit ille quid ab ipso gestum esset, quod is contrarium appellaret. Ille aram, thus & abnegationem fidei commemoravit. Hæc enim Christianæ religioni contraria esse. Quibus auditis, complures ex convivis ejulate ac lamentari cœperunt: Avulsisque ex capite capillis, statim e convivio surrexerunt: & per forum discurrentes, Christianos se esse & Imperatoris fraude cir-

cum ventos clamarunt: nunc palinodiam canere, & pugnam in qua per imprudentiam victi fuissent, redintegrare. Hæc vociferando in palatium contendunt, Imperatoris fraudem accusantes; seque in ignem conjici postulantes, ut per ignem polluti, alio igne purgarentur. Hæc & alia ejusmodi dicentes, scelerati illius animum efferarunt. Qui primo quidem capita eis præcidi iussit. Cum autem extra urbem ad supplicium ducerentur, sequebatur eos populi multitudo, eorum animi fortitudinem & proprietatis defensione fiduciam admirans. Cumque ad locum pervenissent, in quo noxii supplicio affici solebant, is qui etate reliquos antecibat, rogavit carnificem, ut minimum natu ante omnes obtruncaret, ne forte is aliorum eadem adspiciens, timidior redderetur. Cum vero hic quidem genua humi defixisset, carnifex autem gladium jam strinxisset, supervenit quidam indulgentiam Principis nuntians, & sublato clamore è longinquo vetans ne occiderentur. Tunc adolescens liberatum se mortis supplicio agre ferens: martyris, inquit, nomine dignus non fuit Romanus. Sic enim ipse vocabatur. Verum enimvero eadem quidem ab illis depulit malignus Princeps, livore succensus, & martyris gloriam strenuis athleticis invidens. Eos tamen in urbibus degere non permisit, sed in ultimos Imperii Romani fines relegavit.

CAP. XVIII.

De Ariemio Duce.

ARTEMIO quoque, qui Dux militum fuerat per Ægyptū, eo quod temporibus Constantii cum magistratum illum gereret, plurima Deorum simulachra confregerat, non solum bonis exiit, verum etiam capite truncavit. Hæc & hujusmodi alia commissa sunt ab illo, quem Gentiles mansuetissimum & ab iracundia alienissimum prædicant. Ego vero etiam præstantissime mulieris laudandum facinus hoc loco attexam. Nam & mulieres Divino prædita zelo, ejus rabiem contempserunt.

Α εἶναι ἐβόων καὶ βασιλικοῖς παῖδα κεκράσθη τεχνάσμασι, καὶ παλινοδίαν ἀδῶν, καὶ τὴν ἐξαγνοίας συμβῆσαν ἦσαν ἀναπαλαίειν, καὶ τῶν θεόνες τῶν βοῶν καλέλαβον τὰ βασιλικά, τῶν δὲ τυράννων σοφισμάτων κατὰ ἐοῶντες, καὶ πῦρι παῖδα δοθῆναι παῖδα καλῶντες, ἵνα πῦρι μανθῶντες διὰ πῦρος ἐτέρου τὴν κἀθαρσιν δέξων. ταῦτα καὶ ὅσα τέτοις παρομοίαι παρομοίων λεγόμενα, ἐξέμνη τὸν τὸ ἀληθευθῆναι καὶ πρῶτον μὴν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπομηθῆναι προσέταξεν. ἀπαγομένῳ δὲ αὐτῶν ἐξωτὸ ἀσέως, ἠκολούθη τὸ τὸ πόλεως πληθύνειν, ἀγάμενοι αὐτῶν τὸ διψυχίας, καὶ τὴν ὑπὲρ τὸ ἀσεβείας παρρησίαν θαιμάζοντες, ἐπέδῃ τὸ χωρεῖν οὐκ εἰς καλέλαβον εἶθα εἶτα κακουργεὶς κολάζειν εἰσάγαγον, ἐπιπάρησε τοῖς δήμιον ὁτῶν ἄλλων προσεύτερον. τὸ παλινοδίαν αὐτῶν νεώτατος πρῶτον τὴν κεφαλὴν ἐκτεμεῖν, ἵνα μὴ τῶν ἄλλων θεασάμενοι τὴν σφαγὴν, τὴν δολίαν εἰς δέξῃ. ἐπέδῃ δὲ ὁ μὲν ἐπέδῃ τὸ δαπέδω τὰ γόνατα, ὃ τὸ ξίφος εἰσηύσεν, ἤκε τις μνηστῆρ τὴν ἀφῆσιν, καὶ βοῆ καλυπῶν παρῶθεν τὴν ἀναίρεσιν. τότε οὐκ εἶτα ὁ τὴν τὸ σφαγῆς δυχεράνας ἀπαλαγῆν, ὅτι ἦν ἀρα, ἐφη, ῥωμαῖος ἀξιωματῆρ μαρτυρῆσθαι χεῖρας. τέτο γὰρ ἦν αἰσῶ ὄνομα. ἀλλὰ τὴν μὴ σφαγῆν ὁ κακότερον ἐκείνου ἐκάλυψε, φθόνῳ βαλλόμενος, καὶ τὸ δολίειας βασκαίνων τοῖς ἀθλήταις. ὁκείας δὲ ὁ μὲν αὐτῶν τὰς πόλεις οὐκ εἶναι, ἀλλὰ εἰς τὰς ἐχθρὰς τῶν ῥωμαίων ἡγεμονίας ἐξέπεμψε.

Κεφ. ιη΄.

Πεὶ ἀρτίμους τὸ δούλους.

ΚΑΙ ΔΕ ΔΕΙΜΟΝ ὅτι, Ἰσραηλιτῆς ὅστις τῶν ἐν αἰγυπῶ Ἰσραηλιτῶν ἐτεγονέει, ἐπέδῃ πλείστα τῶν εἰδώλων σπυρέσει τὴν δολίαν ἐκείνου ἐν τοῖς κωνσταντῆς χερσὶν λαχῶν, ἔμῳ τῶν ὄλων ἐγύμνωσεν, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν τὸ λοιπὸν ἐσέρησε σώμα. ταῦτα καὶ ταῦτα οὐκ εἶδρακεν ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὀργῆς ἐκτραπέσει παρὰ τῶν δυσσεβῶν ὄνομαζόμενοι, ἐγὼ δὲ καὶ γυναικῶν δόξας ἀξίει παῖδων δὴ γνησίου παρῶθεν τῆ συγγραφῆ κατεφθῆρησαν γὰρ τὰς λύπης καὶ γυναικῆς, τῶν θεῶν ἰσχυρὰ καὶ ὀφλισμένα.